

terwijl het dier, waarbij verkalking gevonden werd, nog 97 dagen na de onderbinding in het leven gebleven is.

3°. De afwijkingen aan de spieren in den extensor cruris en triceps surae zijn anatomisch geheel identisch met de door DEBOVE en RENAUT beschrevene bij den mensch. Waarom juist *die* spieren aangedaan zijn, is even onbekend als de reden waarom bij den mensch ook aan de armen de extensoren veranderd zijn. Dit feit is niet gunstig voor de myopathische theorie der lood-intoxicatie.

4°. Schrijver neemt een causaal verband aan tusschen de afwijkingen in de spieren en de verkalking der gangliëncellen; deze laatste toch moet, èn door hare localisatie in het lendenmerg, èn per exclusionem geheel aan het lood worden toegeschreven, en kan in ieder geval moeielijk uit primaire spierafwijking worden verklaard. Het intact blijven der zenuwen spreekt geheel tegen de laatstgenoemde mogelijkheid. De motorische baan kan dus over eene groote uitgestrektheid intact blijven, zoodat trophische voedingsstoornis der spieren ontstaan en zelfs eenigen tijd bestaan kan, gescheiden van die der motorische zenuwvezelen. Voor de gevallen, waar de gangliëncellen normaal schijnen, neemt schrijver slechts niet waarneembare afwijkingen aan, waarvoor o. a. de geneeslijkheid der lood-intoxicatie pleit.

Waarschijnlijk zal ook een deel der spieraandoening primair zijn; alle deelen van het organisme worden door het gif in hunne voeding gestoord. De onvolkomen ontaardings-reactie der spieren wijst er op, dat het schadelijk agens in geen geval scherp in het lichaam gelocaliseerd wordt.

Ofschoon schrijver het betreurt, niet evenals R. MAYER loodacetaat te hebben aangewend, dat krachtiger schijnt te werken, is toch deze dissertatie als een zóó verdienstelijke arbeid te beschouwen, dat ik meende het recht te hebben de resultaten eenigszins uitvoeriger onder de aandacht te brengen van velen, die niet in de gelegenheid zijn haar zelf te lezen. De waarde van het geheel wordt nog blijvender door de duidelijke en keurig uitgevoerde afbeeldingen.

H. ZEEHUISEN.

I N G E Z O N D E N.

Mijnheer de Redacteur!

In het *Weekblad* n°. 2, pag. 30, zegt de Heer Dr. DOZY, dat bij ontsmettingsovens, welke zonder spanning werken, het lang zal duren „voordat de warmte in matrassen zal zijn doorgedrongen, en dat bovendien de goederen in zeer natten toestand den toestel zullen verlaten.”

Ik veroorloof mij mede te deelen, dat bij de onlangs plaats gehad hebbende proef met den door mijne firma voor rekeuing van de gemeente Utrecht gebouwd oven gebleken is, dat gedurende een verblijf der goederen van 1 uur 25 minuten in waterdamp de navolgende temperaturen in het inwendige dier goederen werden verkregen:

in een veeren kussen	100° C.
in wollen dekens	105° C. en 103° C.
in een matras	106° C.

De goederen kwamen in een drogen toestand uit den oven.

Deze proefneming werd geleid door de Heeren Prof. Dr. G. VAN OVERBEEK DE MEIJER, VERSPYCK, Inspecteur van het Geneeskundig Staatstoezicht, en Dr. VAN RIEMSDIJK, Directeur van 's Rijks munt.

Ik vertrouw, dat nadere proefnemingen zullen leeren, dat de ontsmettings-tijd zal kunnen worden verkort.

Ik hoop later uitvoeriger op het stukje van den Heer Dr. DOZY terug te komen; mijn doel is voor 't oogenblik slechts om verkeerde indrukken te voorkomen.

Onder dankzegging voor de verleende plaatsruimte noem ik mij,

Uw Wel-Ed. Gestr. dienaar,

Rotterdam, 12 Januari 1887.

M. SIJMONS C. I.

Amsterdam, 17 Januari 1887.

Geachte Redacteur!

Hetgeen ik op pag. 30 schreef, betreft de kleine ovens van HENNEBERG, die op hetzelfde beginsel berusten, als de door de firma SIJMONS geconstrueerde oven, in zooverre de goederen blootgesteld worden aan de inwerking van waterdamp zonder spanning. De goederen kunnen in die ovens niet behoorlijk gedroogd worden. Om aan dit bezwaar tegemoet te komen heeft HENNEBERG een meer gecompliceerden oven D., waarin de goederen gedroogd kunnen worden, geprojecteerd. In dit opzicht geloof ik gaarne, dat de oven van de firma SIJMONS voldoet. Wat betreft den duur der desinfectie, met inbegrip van den tijd, die voor de verwarming vereischt wordt, overtuigt mij de mededeeling van den Heer SIJMONS niet, dat zijn gemetselde oven met heete lucht en waterdamp zonder spanning, even goede resultaten kan geven, als op spanning geconstrueerde ovens.

Hoogachtend,

Uw Dw. dienaar,

Dr. DOZY.

Mijnheer de Redacteur!

Wil de goedheid hebben een paar regels van mijne hand te plaatsen naar aanleiding van het referaat van Dr. DE WAL in n°. 3 van dit *Tijdschrift*.

Gerefereerd wordt daar, wat ANDRASSY aanbeveelt bij koude abscessen. Houd het mij ten goede, als ik voorzichtigheidshalve wensch op te komen tegen de algemeene bewering: *aether-intoxicatie komt niet voor en wanneer men niet meer dan 10 gram jodoform gebruikt, hoogst zelden jodoform-intoxicatie.*

Een aether-intoxicatie, die niet gansch onbedenklijk was, na eene inspuiting van niet meer dan 25 gram aether in een koud absces, heb ik bijgewoond en gevaarlijk zou ik het achten, van den algemeenen stelregel uit te gaan, dat men altijd gerust 10 gram jodoform zou kunnen gebruiken. Ik heb toch een doodelijken afloop gezien na het aanwenden van een veel kleinere dosis jodoform dan 10 gram. Daarom geloof ik, dat mededeelingen als die van ANDRASSY met eenige omzichtigheid moeten worden gelezen. Het bene distiguere acht ik hier in het belang der patiënten zeer noodig.

Hoogachtend, uw dw.

A. W. C. BERNS.